No. 32
18-3-1943

AFACAN

7½ KURUŞ

Her hafta Perşembe Günleri çıkar

— 6 —

— Geçen sayıdan devam —

Tremal Naik, sakin bir halle kıza doğru eğildi ve:

— Anlat bakayım, Ada, dedi. Nasıl yer burası? Bu koca kütük nedir? Neye yapmışlar onu? İçeride kimler var? Sen ne iş görüyorsun? Sana karşı nasıl davranıyorlar? Bütün bunları öğrenmek istiyorum. Söyle bana, Ada, anlat!

Kız, geri geri çekildi:

— Bırak beni, Tremal Naik! Dedi. Bırak beni ve sen de çekil git. İkimizin bir arada bulunması bizim için en büyük tehlikedir.

— Sana söyledim ya! Ben tehlikeden korkmam! Benim için korku diye bir şey yoktur. Ben güçlü kuvvetli bir delikanlıyım!

— Ne kadar kuvvetli olursan ol. Bu kadar kişiye karşı tek başına ne yapabilirsin ki!

— Ne mi yaparım? Hepsini öldürürüm!

— Çocuk gibi konuşma, Tremal Naik! Söylüyorum sana: Onlar çok korkunç insanlar.

Kara Orman Avcısının yeniden merakı uyanmıştı:

— Peki, kim bunlar? diye sordu. Söysene?

— Söyliyemem.

— Söyle diye emredecek olursam?

—Yine söyliyemem...

— Demek beni kırıyorsun ha?

Tremal Naik kızmıştı. Ada, onun bu halini görerek, tatlı bir sesle:

— Darılma bana, Tremal, dedi. Burada yaşıyanların kimler olduğunu söyliyemem, çünkü seni kaybetmek istemiyorum. Sen de beni kaybetmek istemiyorsan sorma bunu bana ve söyletmiye zorlama.

Hintli delikanlı, kızın bu kadar kesin konuşması karşısında, şaşkın şaşkın durmuştu. Ada'ya uzun uzun baktıktan sonra:

— Ne garip bir yer burası! dedi.

Kız başını önüne eğip sallıyarak:

— Evet dedi, çok garip bir yer!

Ve yine gözlerinden yaşlar boşanmıya başladı.

O zaman Tremal Naik yine kendini tutamadı:

— Hayır! dedi. Senin böyle ağlamana, acı çekmene dayanamam. Seni buradan kurtarmak istiyorum ve kurtaracağım! Haydi gel, beraber gidiyoruz.

Elini uzattı ve kızı kolundan tutmak istedi.

Fakat Ada, kolunu çekerek:

— Hayır, Tremal Naik dedi. Hayır, gelemem! Buradan dışarı bir adım attım mı ikimiz de öldük demektir. Bırak beni burada ve sen kaç, kendini kurtar.

Tremal Naik yine kızın kesin sözleri karşısında söyliyecek bir şey bulamıyor ve yapılacak bir şey olmadığını görüyordu.

— Peki, dedi. Mademki sen öyle istiyorsun, öyle olsun. Şimdi söyle bakayım bana, ne yapayım? Sen ne istersen onu yapacağım.

— Kaç buradan, Tremal, kaç! Bak! geliyorlar galiba! evet, ayak sesleri var! Çabuk kaç, Tremal Naik. Kaç ki ikimiz de kurtulalım!

Fakat, Kara Orman Avcısı, hiç bir tehlikenin ayak sesini duyunca kaçmak huyunda değildi. Tersine, her zaman olduğu gibi, yine bir elile tüfengini kavdü ve gözleri ileriye dikerek, dim dik durdu.

Onun kaçmadığını, gelenleri karşılamıya hazırlandığını gören zavallı kız, son bir defa yalvardı:

— Kaç! Tremal Naik! Kaç! Çabuk kaç, geliyorlar!

Delikanlı, yerinden kımıldamadan:

— Gelsinler! dedi.

O zaman Ada birdenbire dikleşti ve:

— Peki, dedi, madem buradan gitmek istemiyorsun, kal öyle ise.

Bunları söyler söylemez kapıya doğru atılmıştı. Tremal, onu kolundan tuttu ve:

— Neriye gidiyorsun? diye sordu.

— Dışarı çıkacağım ve gelen adamın içeri girmesinin önüne geçeceğim. Sen burada bir yere saklan kal. Gece yarısı gelirim, beraber kaçarız...

VI.

ÖLÜM CEZASI!

Ada, tapınağın büyük salonundan çıktı, karanlık yollardan ilerlemiye başladı.

Biraz gittikten sonra karşıdan bir adam görüldü.

Bu, uzun boylu, zayıf bir Hintli idi. Avurdu avurduna çökmüş, gözleri çukura kaçmıştı. Sivri çenesinde küçük bir sakal vardı. Üzerine sarı bir örtü bürünmüş, başına büyük bir sarık sarmıştı.

Kızı görür görmez durdu ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Ada ona doğru yürümesine devam etti.

Yanına gelince adam:

— Tapınağın kızına selâm! dedi.

Kız karşılık verdi:

— Selâm sana ey tapınağın ilerde başına geçecek olan büyük din adamı!

Bunun üzerine, Hintli, Ada'ya yaklaştı ve ona doğru eğilerek:

— Tapınağın kızı, dedi. Başında büyük bir tehlike dolaşıyor.

Hintli bunları, insanı korkutucu bir biçimde söylemişti. Kızcağız titredi.

Adam:

— Dün gece neredeydin? diye sordu. Tapınağa girmişsin.

Ada, korkusunu yenerek:

— Evet, dedi. girdim ve sizin Tanrınıza yalvardım.

— «Sizin» değil, «bizim» Tanrı de. Çünkü o, senin de Tanrın.

— Pekâlâ, Tanrımıza yalvardım.

— Tapınakta kimi gördün?

— Kimseyi.

Hintli adam, kaşlarını çatarak ve ateş gibi parlıyan gözlerile korkutucu bir şekilde bakarak:

— Tapınağın kızı, başında büyük bir tehlike dolaşıyor, diye tekrarladı. Doğru söyle! Yalanı bırak ben her şeyi biliyorum!

Ada, başını kaldırarak geri geri gitti.

Hintli, daha çok öfkelenmiş gibi bir hal alarak:

— Evet! dedi. Ben her şeyi biliyorum. Bu toprak üzerinde yaşamıyacak olan gönlünü sen, ormanda karşılaştığın bir

Kara orman avcısı

(İkinci sahifeden devam)

yabancıya kaptırdın. Bu adam geçen gece, bir kayıkla gelerek bizim kutsal topraklarımıza ayak bastı, bize ve Tanrılarımıza karşı büyük bir günah işledi, adamlarımızı öldürdü, sonra ortadan kayboldu. Fakat ben onu şimdi elime geçireceğim. Çünkü, bu tapınağın içinde olduğunu biliyorum.

Korkudan tir tir titremiye başlamış olan zavallı kız:

— Yalan! Yalan! diye haykırdı.

Adam:

— Asıl yalan söyliyen sensin, ey tapınağın kızı! dedi. Sen o adamla birlik olduğun için büyük bir günah işledin.

Ada yine:

— Yalan! Yalan! diye bağırıyor, başka bir şey söyliyemiyordu.

Hintli, sözünün arkasını getirerek:

— Ve bu günahını yanına kâr bıramıyacağız! dedi. Bunu kendi canınla ödiyeceksin. Tanrılar seni ölüm cezasına çarpacaklar. Biz içine kurt düşen insanları yaşatmayız. Senin içinde zehirli bir yılan dolaşıyor. Yılanı gebertmek için seni öldürmek gerek!

Ada:

— Yapmayın! Acıyın bana! diye yalvarmıya ağlamıya başladı.

Hintli:

— Tanrılarımıza karşı gelenin cezası ölümdür, dedi. Onlara kafa tutmıya kim cesaret edebilir?

O zaman, genç kız birdenbire canlandı ve üzerindeki örtüyü atarak adamın karşısında dim dik dikildi: Elinde keskin bir kama parıldıyordu.

Hintli adam, birdenbire neye uğradığını şaşırmış, gözleri yuvalarından fırlamış, boğazına doğru dikilen bıçağa bakıyordu.

Genç kız, ona meydan okuyarak:

— Ben! diye karşılık vermişti.

Hintli, kızın kendinden geçmiş bir halde bulunduğunu ve ona karşı elini kaldıracak olursa kamanın boğazına saplanacağını biliyordu. Yalnız:

— Sen mi? diye kekeledi.

Ada:

— Evet ben! dedi. Ben sana da, tapmdığımız putların hepsine de karşı geliyorum. Beni ölüm bile korkutamaz!

Adam, şimdi kızı korkutmaktan vaz geçmiş, onun elinden kurtulmanın yolunu arıyordu.

— Peki, ne yapmak istiyorsun? diye sordu.

Genç kız, şimdi adamı korkuttuğunu ve ona her dediğini yaptırabileceğini anlamıştı. Elindeki bıçağı adamın boğazına doğru dayıyarak:

— Haberin olsun, dedi, içerdeki adamın kılına dokunacak değilsin! Onun buradan sağ salim çıkmasına engel olmıyacaksın! Buna dair, Tanrının üzerine yemin et bakayım, Suyodana!

Fakat Hintli ayak diredi:

— Edemem! dedi. Bu yabancı, tapınağa girmekle Tanrıya karşı suç işlemiştir ve cezası ölümdür. Tanrı onu ölüme mahkûm etmiş bulunuyor. Ben buna karşı gelemem.

Ada, kamayı saplıyacakmış gibi sallıyarak tekrar etti:

— Yemin et! yoksa...

Suyodana adındaki Hintli, kızın sözünü kesti:

— Bana bak, tapınağın kızı, dedi. Bu adam buradan sağ salim çıkacak. Fakat sen de bana söz ver bakayım: Bir daha onunla konuşmıyacaksın ve onu düşünmiyeceksin!

(Arkası var)

Dalaylamanın Sarayında

Bu Harbin Hikâyeleri

Küçük Kahraman

On bir, on iki yaşlarında bir çocuğun, büyük bir savaşta yurduna nasıl yardım edebileceğini merak ediyorsanız bu hikâyeyi okuyun. O zaman, bir savaşta küçük, büyük, herkesin kendi payına bir çok ödev düştüğünü ve bunları herkesin kendine göre yapabileceğini anlarsınız.

Düşman kuvvetlerine karşı bir keşif uçuşuna çıkan uçak, Afrika çöllerinin üzerinde zorlu bir fırtınaya tutuldu ve bu yüzden, ilk hesap edilen yoldan daha uzun bir yol yapmak zorunda kaldı.

Fırtına geçti ve uçak, kendisini bu tehlikeden kurtardıktan sonra, ödevini yapmak üzere yola koyuldu.

Fakat, ilk hesaptan daha uzun bir yol gittiği için, benzini tükenmek üzere idi. Uçman, benzinsiz gidemiyeceğini düşündü ve oralarda bir köye inmeye karar verdi.

Uçağın indiği yer, çöl ortasında, sulak bir köşede, küçük bir köydü. Uçman oradaki yerlilerle konuştu ve:

— Bir teneke benzin istiyorum, dedi. Çabuk bulun!

Yerlilerden biri:

— Hemen şimdi bulup getiririm, diye uzaklaştı.

Fakat o sırada uçman, öteki yerlilerin, bir araya toplanarak, kendi dillerile bir şeyler konuştuklarını gördü. Yerliler, aralarında heyecanlı heyecanlı konuşurlar, ellerini, başlarını salladılar.

Uçman kendi kendine:

«Acaba ne konuşuyorlar?» diye düşünüyordu.

Bir şey anlıyamıyordu. Fakat, yerlilerin, yüzlerinden, uçman için tehlikeli bir plân kurdukları görülmüyor değildi.

Yerliler, aralarında konuştuktan sonra, içlerinden biri koşa koşa, ötekinin gittiği yana doğru gitmeye başladı. Geri kalanlar da başka bir yana doğru dağıldılar.

Uçman, uçağının yanıbaşına oturmuş: «Bakalım ne olacak?» diye düşünüyordu.

Fakat içine de bir merak ve korku düşmüştü.

Çok geçmedi::

İlk giden yerli, elinde bir teneke ile geldi.

Uçman, daha fazla vakit kaybetmiyerek hemen kalktı. ve getirilen benzini almak için sabırsızlandı.

Fakat, elini uzattığı zaman yerli tenekeyi sallayarak:

— Boş, dedi.

— Ne boş?

— Teneke boş! Benzin bulamadım. Köyü alt üst ettim, hiç bir yerde benzin yok!

Uçman, bu sözlerin arkasında gizli bir tuzak olduğunu hemen sezdi:

Anlaşılan, yerliler düşmandan tarafa davranıyorlardı ve onun, gidip düşman kuvvetlerini keşfetmesine set çekmek için, kendisini benzinsiz bırakmak istiyorlardı.

Fakat, yapılacak bir şey yoktu; mademki yerliler, ona benzin vermek istemiyorlardı, benzini bulmak, imkânsız değilse bile, zordu. Çünkü, uçman bu köyün yabancısı idi: nerede benzin bulunacağını bilmiyordu. Aramaya kalkacak olursa, yerliler, değil mi ki onu benzinsiz bırakmaya bir kere karar vermişlerdi, ne yapıp yapıp onun benzin bulmasına engel olacaklardı.

Uçman yumruklarını sıkmış, dudaklarını germiş, bunları düşünürken birdenbire arkasından doğru, koşa koşa gelen bir takım ayak sesleri işitti:

Dönüp baktığı zaman, on bir, on iki yaşlarında küçük bir çocuğun, elinde zorla taşıdığı bir teneke olduğu halde, kendisine doğru geldiğini gördü.

Yerli, bunu görünce şaşırıp kalmış ve korkudan hemen sıvışmıştı.

Çocuk gülümseyerek uçmana yaklaştı ve tenekeyi uzatarak uçmanın kendi dili ile:

— Alın size benzin getirdim, dedi.

Bu çocuk, uçmanın kendi milletinden-di. Uçman ona:

— Eksik olma, yavrum, dedi. Fakat, bu işi nasıl yaptın, anlatır mısın bana?

Çocuk anlattı:

— Benim babam burada yerleşmiş, benzin satışı yapan bir tüccardır. Biraz önce baktım; bir yerli, elinde boş bir teneke ile bizim dükkâna doğru geliyordu. Fakat o tam dükkgna gireceği sırada, arkasından koşa koşa gelen başka bir yerli göründü. Önündekine seslendi. Elinde teneke olan yerli, durdu.

«İkisi de beni görmemişlerdi. Bunda bir iş var, diye düşünerek, kulak kabarttım ve konuştuklarını dinledim. Yerli dilini iyi bildiğim için, sözlerinin hepsini anladım, bunlar, size benzin vememek ve böylece sizin düşmanların üzerinde uçmanıza set çekmk istiyorlardı. Bunu anlayınca hemen koştum, bir tenekeye benzin doldurup size getirdim.»

Uçman, çocuğu alnından öptü ve yeniden:

— Eksik olma, küçük, dedi. Milletine büyük bir yardımda bulundun, bunu benim gibi bütün milletin hiç bir zaman unutmıyacak!

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN, LOVRE, LİLİ YEMEK YERLERKEN KATERİNDE STON İLE İÇERİYE GİRMİŞTİ BAYTEKİN LİLİYE ONLARI GÖZDEN KAYBETME VE BANA HAREKETLERİ HAKKINDA HABER VER. ÇILGIN DİNAMİTLE OYNUYOR.
KATERİN İLE STON TRAÇAYA ÇIKTILAR. GENÇ KADIN: „OH NE KADAR GÜZEL GECE.. NE TATLI BİR MUSİKİ DEDİ. STON SÖZÜNÜ KESTİ SİZ BENİM YANIMA DOSTLARINIZ HAKKINDA BİR ŞEYLER SÖYLİYECEK DEĞİL MİDİNİZ?..„.
FAKAT PETER STON İLE BÖYLE EĞLENİLMEZ. BU KABACA SÖZİLE KADINI ŞAŞIRTTI.
FAKAT BİR SANİYE SONRA BAYTEKİNİN YUMRUĞU ONU YERE YUVARLADI. DOSTUMUZ AZARLIYORDU: ŞİMDİ EVE GİDİNİZ! BİR DAHA SİZİ MÜREBBİYESİZ BIRAKMIYACAĞIZ
SEFİRLER KULÜBÜNDE BAYTEKİN PETER STONA MÜTHİŞ BİR YUMRUK İNDİDİRMİŞTİ. BUNU YİYEN EVİNE DÖNEREK BİR İNTİKAM PROJESİ HAZIRLIYORDU.
BİRKAÇ GÜN SONRA KENDİ SUBAYLARINDAN BİRİLE GÖRÜŞÜYORDU: „DAHA VURMA. ÇÜNKÜ HAZIR DEĞİLİZ! ŞİMDİLİK STONUN BİR DARBESİ KÂFİ. SANA NE DERSEM ONU YAP...
GECE HER İKİ ADAMDA LOVRENİN EVİNE DOĞRU YOLLANDILAR. STON SON EMİRLERİNİ VERDİ. „EĞER SEN BENİM TEKRAR GÖRÜNDÜĞÜMÜ GÖRÜRSEN O ZAMAN İŞİNİ YAPAR HEMEN AYRILIRSIN!„
KATERİN, SIÇRAR GİBİ UYANDI. BOĞAZINDAN KORKUDAN FIRLAYAN BİR SES ÇIKTI ELİNDE TABANCASI OLAN ADAM „ SUS BİR KELİME SÖYLERSEN ATEŞ EDERİM. HAYDI GİYİN„ DEDİ. BU STON İDİ.
BEŞ DAKİKA SONRA STON GÖRÜNDÜ. KATERİNDE YANINDA İDİ. SUBAYI PANŞO YAĞLI PAÇAVRALARI EVİN ALTINA KOYARAK ATEŞLEDİ
PETER STON ADINI TAKINAN ADAM, BAYTEKİNDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN KATERİNİ KAÇIRTTI. VE LOVRENİN EVİNİ ATEŞLETTİ.
BAYTEKİN VE LOVRE ALEV VE AĞAÇLARIN YANIK KOKULARI ARASINDA UYANIR UYANMAZ ODALARINDAN ÇIKARLARKEN SİLÂH BAŞI DİYE BAĞIRIYORLARDI.
BAYTEKİNİN EMRİLE KOLU EVVELÂ LİLİYİ SONRADA LOVERİ İNDİREREK YERE BIRAKTI..
SONRADA GÖZÜNDE YAŞLAR ÖKSÜR, ÖKSÜRE, ELBİSESİ YARI YANMIŞ BAYTEKİN GÖRÜNDÜ. YAVAŞ BİR SESLE: „ HER YERDE ARADIM KATERİNİ BULAMADIM„ DEDİ.
HALBUKİ STON KOLLARI, AĞZI BAĞLI ESİRİ İLE İLERLİYORLARDI
İLERİYE PANŞO, BU YALDA YAPACAK ÇOK İŞİMİZ VAR.
ARKASI VAR.

DİYANA
MOTUNG YENİ İCAT BİR MOTORUN PARÇALARINI ÇALIYOR DİYANA HAYDUTLARIN PEŞİNDE İKEN ARKADAŞLARIYLA YAKALANIYOR. DİYANA BURADA TANIDIĞI BİR ADAMA RASTLAR.
BEN BİR PİLOTLA DÜNYA DOLAŞMASINA ÇIKMIŞTIM. MOTORUMUZ PARÇALANDI.
BU ÇİNLİLERİN AMCI NEDİR BİLİYOR MUSUN?
BİLMİYORUM VE BİR TÜRLÜ ÖĞRENEMEDİM BAYAN..
BENCE GİZLİ VE KÖTÜ BİR İŞ İÇİN ÇALIŞIYORLAR. ONLARA KARŞI KOYACAĞIM BANA YARDIM EDER MİSİNİZ?
YALNIZ DİKKAT EDİN ODANIZA MİKROFON KOYDULAR KONUŞMANIZI DİNLEYECEKLER
MİKROFON MU KOYDULAR? ÖYLE İSE DİKKATLİ KONUSURUZ
MADAMKİ KONUŞMAMIZI DİNLEYECEKLER ARKADAŞLARIMA YAZI YAZARIM.
KAĞIDA NE YAZAYIM ?
Bu kâğıdı okumadan ağzınızı açmayın. Odada gizli mikrofonlar var. Konuşacaklarımızı dinleyecekler Bizi denemek istiyorlar. Bizde onları aldatmak için başka şeyler konuşalım. Motung bizi onlara inanıyor sansın
Diyana
...NIZ ODAYA GİRDİ. MİKROFONU AÇALIM. BAKALIM NE KONUŞACAKLAR?.
ŞİMDİ ONLARIN ASIL DÜŞÜNCELERİNİ ANLARIZ.
DİYANA İÇERİ GİRER GİRMEZ SUS İŞARETİ VERİR.
MOTUNG HAKKINDA YANILMIŞIZ. GEREK MOTUNG GEREKSE BAYAN DOKTOR İNSANLIK İÇİN ÇALIŞIYOR.
SAHİ MI? ÖYLE İSE ONLARA YARDIM EDERİZ.
BRUS OKUR...
AFERİN MİNG! KIZI İYİCE KANDIRMIŞSIN!
BUNDAN SONRA DİYANA ARKADAŞLARI İLE YAZI YAZARAK KONUŞUR.
Şimdi Mingın yanına gideceğim. Artık bizi serbest bırakırlar sanırım. Çünkü düşüncelerimizi açıkça duydular Sonra sizi mikrofonsuz bir yerde bulur konuşurum
İŞTE BURADA HASTAHANELERE GÖNDERİLECEK İLAÇLAR HAZIRLANIYOR.
NE GÜZEL AMAÇ
DİYANA ARKADAŞLARINI KUTULARIN YANINA GÖTÜRÜR.
BURADA TUHAF BİRŞEY GÖZÜME İLİŞTİ, BRUS! DAHA İYİCE BİLMİYORUM AMA ÖĞRENMEĞE ÇALIŞIYORUM.
KUTULARIN BULUNDUĞU YERDE ACABA NE GÖRDÜ?
BILMİYORUM AMA ÇOK AÇIKGÖZ BİR KIZ DOĞRUSU..
SİZİNLE DOKTOR MİNG GÖRUŞMEK İSTİYOR.
HAY, HAY!
BENİ GÖRMEK İSTEMİŞSİNİZ
EVET KARDEŞİM BİZE NASIL YARDIM EDEBİLİRSİNİZ BUNU SİZİN SEÇMENİZE BIRAKIYORUM
BEN YİYECEK KUTULARININ UÇAĞA YÜKLENMESİYLE UĞRAŞABİLİRİM.
UÇAK KULLANDIĞIMI BİLMEMELİ
GÖZÜMÜZÜ AÇALIM. İŞİN İÇYÜZÜNÜ BU ODADA ÖĞRENECEĞİZ
DÖRT SAATTIR BURADAYIM. KUTULARI SARIP SIRAYA KOYUYORLAR. BUNDA BİR İŞ VAR.
BUNU BİRDE BRUS, HAYO İLE DANIŞAYIM.
KUTULARI SARMALARINDA BİR ŞEYDEN KUŞKULANDIN MI?
YİRMİ DÖRT KUTUNUN 23 NÜ BAŞKA YERDEN BİRİSINI BAŞKA YERDEN ALIYORLAR

— 32 —

(Geçen sayıdan devam)

— Sakın yanılmış olmıyasın? dedi. Altınları buraya sakladığımızı iyi biliyor musun?

Usala:

— Tabiî biliyorum, dedi. Altınları buraya gömdük. Fakat sonradan biri gelmiş, çıkarmış olacak.

Tarzan işi anlamıştı:

— Bu da bana benziyen o adamın bir marifeti, dedi. Fakat herhalde altınları henüz yememiştir. Avrupaya gidinciye kadar ben de onu muhakkak bulurum.

Bunun üzerine, buralarda köylere haber gönderildi. Usala adamlarına her yanda bu yalancı Tarzanı aramalarını tenbih etti.

Gece kervan Tarzanın evine yaklaşmıştı. Orada durup ateş yaktılar ve etrafında toplandılar. Tarzan, karısını bulduğu için seviniyordu. Fakat içinde hâlâ macera hevesi sönmemişti. Kendi kendine:

— Ah şu yalancı Tarzanı bir elime geçirsem! deyip duruyordu.

Karısı ise onun yeni bir maceraya çıkmasına taraftar değildi:

— Opar altınlarını eline geçiremedinse, saray yadigârı elmasları bir hayduda kaptırdınsa ne zarar var, diyordu. Nur topu gibi çocuğumuz bizim için dünyada en büyük saadettir.

Tarzan:

— Evet, dedi. Sonra bir de Pars postumuz var ki, bütün geçirdiklerim üzerine kanla yazılmıştır. Bu Afrika yolculuğundan ve macera avcılığından bize o güzel bir hatıra olarak kalır.

BÖLÜM XXI

Yalancı Tarzanın Sonu

Esteban Tarzanın geldiğini ve işin kötüye varacağını görünce tabanları yağlamış ve ormana dalmıştı. Fakat günlerdenberi yorgun olduğu için bacaklarında derman kalmamıştı. Sürüne sürüne gidiyor, ikide bir durarak dinleniyordu. Biraz kuvvet bulunca yeniden kaçmıya başlıyordu. Çünkü Tarzanın yetişmesinden ve kendisini yakalamasından korkuyordu.

Irmağın kıyısına geldiği zaman arkasından bir arslan böğürmesi duymuş ve kendini kaldırıp sulara atmıştı. Yalnız, suya atlarken postu çalılara takılmış, Esteban sulara çırıl çıplak dalmıştı. Jadbalja da bu postu almış, Tarzana getirmişti.

Esteban ve aslan gidinciye kadar sularda kalmış, sonra karaya çıkmak istemişti. Fakat bulunduğu yer dalların, yaprakların birbirine girdiği bir çalılıktı. Başını dışarıya çıkardı, fakat vücudünü dalların arasından bir türlü sıyıramıyordu. Nihayet eline bir ağaç kütüğü geçirdi. Bu, herhalde yıldırımla vurulup ırmağa düşmüş, sonra sularla içi oyulmuş kof bir kütüktü. Esteban onun içine girdi ve kendisini suların akıntısına bıraktı. Altında sanki bir kayık vardı ve sular onu doğru deniz kıyısına götürecekti. Yalancı Tarzanın sevincine son yoktu.

Fakat ırmaktaki yolculuğu hiç de onun umduğu kadar güzel geçmedi.

Ertesi sabah, bir yamyam köyüne gelmişti. Bu köyün reisi Obebe adında bir vahşi idi. Irmakta bir adamın gittiğini görünce şaşırdılar. Bunu ilkönce bir kadın görmüştü. Yanındaki sihirbaza göstereli ve:

— Bak! dedi. İlâhlardan biri geçiyor.

Sihirbaz:

— Yok, dedi, bu ilâh değil, ırmak perisi, dedi. Gidip reise haber verelim!

Obebe suların ortasında giden adamı görünce zihirbazını azarladı:

— Sen bunadın artık galiba, dedi. Bu ne İlâhtır, ne de ırmak perisi. Görmüyor musun? Köyümüze gelen, Ormanlar Kıralı Tarzanın tâ kendisidir!. Çabuk yakalayın! Şimdiye kadar kimsenin eline geçiremediği bu adamı yakalarsak bütün dünya bize şaşar! Savaşçılar iş başına!

Biraz sonra yüz kadar siyah savaşçı ırmak boyunca yürümiye başladılar.

Ağaç kütüğünden kayığına yaslanmış, suların akıntısile yavaş yavaş giden Esteban, kendisini nasıl bir tehlikenin gözetlediğinden haberdar değildi. Yamyam savaşçılar onu ırmak boyunca ve ağaçların, çalıların arasına saklanıp görünmemiye çalışarak takip ediyorlardı. Irmağın dar ve geçilmesi zor bir yerine gelince üzerine atılacak ve onu yakalıyacaklardı.

Fakat, onların beklemesine kalmadı. Esteban kendisi kayığını durdurdu ve karaya çıktı. Karnı o kadar çok acıkmıştı ki daha fazla gidemiyeceğini anlamış ve bir şeyler bulup yemiye niyet etmişti.

Karaya çıkar çıkmaz, boynuna astığı elmas çantasını yokladı ve kendi kendine gülümsiyerek:

— Ne de olsa açık göz bir adamım canım! dedi. Bu işden en kârlı yine ben çıktım.

O böyle söylenerek kendi kendine sevinip dururken dört bir yanını yamyamların sardığından haberi yoktu. Birdenbire, ağaçların arasında bir hışırtı oldu ve boğuk bir ses şöyle bağırdı:

— Kıpırdama, Tarzan! Nihayet elimizdesin!

Obebe, yanındaki kargılı adamlarile beraber Estebanın karşısına dikilmişti. Yalancı Tarzan, artık kaçamıyacağını anladı ve kurtulmak için başka bir çare düşünmiye başladı. İlkönce, yamyamların reisini lâkırdıya tutmak istedi.

Fakat, Esteban yerlilerin dilinden anlamadığı için İngilizce konuşmıya başlamıştı. Halbuki yamyam reisi de ingilizce anlamıyordu. Bir müddet karşılıklıklı kem küm ettiler. Sonra Obebe bu oyuna bir son vermek gerektiğini düşündü ve adamlarına işaret ederek:

— Götürün bunu! diye haykırdı.

Esteban artık kurtuluş olmadığını, yamyamların eline esir düştüğünü ve kendisini kazanda kaynatıp yahut şişte pişirip yiyeceklerini anlamıştı.

Yerliler onu kollarından yakaladıkları gibi sihirbazın karşısına götürdüler. Ellerine düşen yabancıları ilk önce sihirbaza gösterip onun düşüncesini almak âdetleri idi.

Sihirbaz, Estebanı gözden geçirdikten sonra:

— Benim dediğim doğrudur, dedi. Bu, ırmak perisidir. Kendisini hemen serbes bırakmalıyız. Yoksa gazebine uğrarız ve ırmak taşarak bizi boğar.

Yamyamların reisi bir kahkaha attı ve:

— Güleyim aklına senin be bunak! dedi. Şimdi ben onu kesip yiyeyim de görürsün bu Tarzan mı, yoksa ırmak perisi mi! Götürün bunu!

Obebe'nin adamları Estebanı yine kollarından yakalıyarak ve sürükliye sürükliye bir kulübeye götürüp kapattılar.

(Devamı 11 inci sahifede)

Karabelâ Yılanı

Afrikanın şimdiye kadar isann ayağı basmamış yerlerini dolaşarak oraların hayvan ve bitik hayatı üzerinde araştırmalar yapmıya çıkan gezgin ve bilgin kafilesi, sık bir ormanda ilerliyordu. Bu Avrupalılar yanlarına oralarını az çok bilen bir yerliyi de yanlarına almışlardı. Gezginlerden biri bir aralık ona:

— Buraların en tehlikeli hayvanı nedir? diye sordu.

Hepsi bu soruya adamın: «Arslan, kaplan veya timsah» diye karşılık vereceğini sanıyorlardı. Fakat o şeytanca bir gülümseme ile:

— Karabelâ, dedi.

Bundan kimse bir şey anlamamıştı. Soruyu soran gezgin:

— Karabelâ mı? dedi. Nedir o öyle?

— Yılan!

Bu kelime ile hepsinin tüyleri diken diken oldu. Mübarek hayvanın adı bile soğuktur ve bir çok kimseler onun sade adı bile anılınca korkarlar. Bizim gezginler ve bilginler bu kadar korkak ve evhamlı kimseler değillerdi. Fakat yerlinin «Karabelâ» diye bahsettiği bu yılanın çok korkunç bir hayvan olduğu anlaşılıyordu.

Yerli kılavuz onlara Karabelânın nasıl bir hayvan olduğunu kısaca anlattı ve sözlerini bitirirken:

— İnşallah, dedi, yolumuza böyle bir tehlike çıkmaz, dedi.

Bu söze kafiledeki bilginlerden biri:

— Tersine, diye karşılık verdi. İnşallah karşımıza bu Karabelâlardan biri çıkar da kendisini tanımak bahtiyarlığına ulaşırız!

Güldüler. Fakat içlerinden, böyle bir şey yoran bilgine kızmışlardı.

Bilgin bunun farkında idi ve kızma sırası kendisine gelerek:

— Tabiî ya, dedi. Kiminiz buraya otları, ağaçları görmeye ve bunların ne biçim şeyler olduklarını öğrenmeye geldiniz; kiminiz bu yanlarda yaşayan insanlar üzerinde araştırmalar yapmak istiyorsunuz. Ben de buraya hayvanları görmeye geldim. Bilirsiniz, bütün hayvanlar arasında da beni en çok yılanlar ilgilendirir. Sonra, yılanlar insanlar için sadece birer tehlikeli hayvan değildir. Onların bize ettikleri iyilikleri de unutmamak gerek. Yılanların zehirlerinden ilâç çıkarıyoruz, bunlarla insanların bir çok dertlerine deva buluyoruz. Meselâ ben şimdiye kadar tanınmamış bir yılan çeşidi buldum ve bunun zehirinden korkunç bir hastalığa karşı ilâç çıkardım. Onun için, şu Karabelâ denilen hayvanı da bir görmek istiyorum. Belki onun zehirinden de insanlara yararlı bir ilâç çıkarabilirim...

Bilginin bu sözleri üzerine arkadaşlarının kızgınlığı geçti ve hepsi ona hak verdiler.

Sonra yerli kılavuz bilgine döndü:

— Madem ki siz Karabelâ ile karşılaşmak istiyorsunuz, dedi, onların en çok bulundukları yerlere gidelim.

Bilgin arkadaşlarına sordu:

— Gidelim mi?

Hepsi birden karşılık verdiler:

— Gidelim.

Ve yola koyuldular.

Yerli kılavuz Karabelâların nerelerde bulunduğunu çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar yanına aldığı bütün gezginleri oralardan geçirmemeye çalışmıştı Şimdi ise bu gezginler, tersine, oradan geçmek istiyorlardı.

Kılavuz yolda:

— Karabelâlar en çok ağaçlarda bulunur, diyordu. Hem de nasıl: öteki yılanlar gibi dalların arasına asklanmazlar da, gövdesine dolanırlar ve aşağıya doğru sarkarlar. Fakat renkleri ağaç renginde olduğu için yakından bile ayırd edilmez. Yılan, bundan faydalanarak, avının tâ yanıbaşına kadar yaklaşmasını bekler. Ondan sonra...

Bu sırada bir çığlıkla hepsi yerlerinde mıhlanıp kaldılar ve sesin geldiği yana baktılar:

En arkada kalan ve kafilenin en genci olan bir gezgin, koşa koşa onlara doğru geliyor ve:

— Yılan var! Yılan var! diye bağırıyordu.

— Karabelâ olacak, dedi ve tüfeğini kavrayarak o yana doğru koştu.

Bilgin de onun arkasından atıldı, ötekiler de tüfenklerini hazırlayıp arkadaşlarının yanına gittiler.

Yılan, ağacın kalın bir dalına sarılmış, aşağıya doğru sarkmış ve başını kaldırmıştı.

Yerli kılavuz:

— Dikkat! atlıyacak! diye bağırdı ve sonra yerdeki otların üzerine yatarak nişan aldı.

Bilgin de onun yanına pusuya yattı. Kılavuz:

— Durun, diyordu, sakın ateş etmeyin.

— Niçin?

— Hayvanın başını geriye çevirmesini bekliyelim. Bize bakarken ateş edersek o tüfenkten çıkan alevi görür görmez atılır ve kurşun ona gidinciye kadar o bizim üzerimize düşer. Bir de vuramadığımızı düşünün...

Kılavuz doğru söylüyordu. Bilgin, bütün dikkatini yılanın üzerinde toplıyarak, gözlerini kırpmadan baktı.

Böyle belki yarım saat beklediler. Hayvan yorulmak bilmiyor, âdeta onları uyutmak istiyormuş gibi, alev saçan gözlerini üzerlerine dikmiş, öyle bakıyordu.

Nihayet arka taraftan duyduğu bir arslan kükremesi üzerine başını çevirdi. Bu sırada pusudaki iki tüfenk birden ateş etti.

Hayvan kafasından vurularak yere yuvarlandı.

Bilgin, vurulan yılana doğru koşarken ileriden bir yaylım ateş sesi işitti. Dönüp baktığı zaman arkadaşlarının bir yere doğru koşuştuklarını gördü.

Biraz sonra hep bir arada toplanmış olan gezginler bilgine anlatıyorlardı:

— Siz yılana karşı pusu almış yatarken biz arka taraftan bir arslanın çıktığını gördük. Hayvan yılanın ve sizin bulunduğunuz yere doğru geliyordu. Fakat size seslenmedik. Çünkü seslensek siz yerinizden kalkacaksınız, yılan da üzerinize saldıracaktı. Onun için, sizin yılanı vurmanızı bekledik. Biz de arslana karşı pusuya yattık. Tam size doğru atılacağı zaman hep birden ateş ettik.

Karabelânın ölüsünü eline almış olan bilgin arkadaşlarının elini sıkarken:

— Hepimiz çok güzel bir av yaptık, diyordu. Haydi bakalım, siz arslanınızı alın, ben yılanımı, yola koyulalım.

Afacanın Sevgili okuyucularından
ALPAR DİLEMRE

Afacan Bilmece Koponu : 32

Mandrake Hırsızlar Peşinde

KAZANANLAR

28 inci sayı bilmecenin çözülüşü «Soğuk havalarda düşkünleri koruyalım» idi.

Birer şiir kitabı kazananlar:

1— Nahide Yılmaz, Uzun çarşıda bakkal Niyazi elile Afyon. 2— Mehmet Erden, Meşrutiyet mahallesi Hacıahmet sokak No. 92 Zonguldak. 3— Nihat Yıldırım. Suadiye Şaşkınbakkal Altın Ap. No. 5. İstanbul. 4— Vecide Şen, Büyükada Nizam caddesi No. 3. İstanbul.

«Birer Peri Prensesi kazananlar.»

5— Çetin, Galata Hoca Tahsin sokak No. 38 İstanbul, 6— Hüseyin, Kule dibi teneke fabrikasında işçi, Galata İstanbul, Güzin, Ortaköy Dereboyu No. 86. İstanbul; 7— Niyazi, İstasyon arkasında No. 3/1, Pendik; 8— Dürdane, Kâğıt fabrikasında Ayşe elile, İzmit; 9— Fazilet, Erenköy Cami sokak No. 43, İstanbul; 10— Melâhat, Galata Hisar dibi sokak No. 92, İstanbul; 11— Memiş. Karabaş mahallesi No. 43 Tophane, İstanbul; 12— Ferdane, Kasımpaşa Saraf ağa mahallesi No. 14, İstanbul; 13— Mehmet, Bostancı hat boyu No. 12, İstanbul; 14— Hüseyin, Mamutpaşa Yeşildirek No. 12, İstanbul; 15— Güngör, Meşrutıyet mahallesi Hacıhasan sokak No. 10 Zonguldak; 16— Feridun, Kocamustapaşa Şemsettin sokak No. 3, İstanbul; 17— Necmiye, Musaçelebi sokak No. 3 Kadıköy, İstanbul; 18— İbrahim, Üsküdar Kasımdayı mahallesi No. 10, İstanbul; 19— Halit, Lâleli Gündoğdu sokak Ziyabey Apartıman No. 2, İstanbul; 20— Sevim, Yenişehir Tophaen caddesi No. 3, 6 Bursa; 21— Selma Ateş, İstanbul; 22— Ferhunde, Bağlık suyu caddesi No. 12. Zonguldak; 23— Samim Gebik, Mühendis evleri No. 12 Zonguldak; 24— Muhsine, Yıldırım Kemal caddesi 3 evler No. 6, İzmir; 25— Aydın, İç Erenköy Hamam sokak No. 16, İstanbul; 26— Tevfik, Maltepe İstasyon caddesi No. 13/2 İstanbul; 27— Hürmet, Sultanselim Çukurbostan No. 8, İstanbul; 28— Nigâr, Fatih Hasanpaşa mahallesi No. 2, İstanbul; 29— Zekiye, Cibali İskele caddesi No. 82, İstanbul; 30— Hadiye, Feriköy Osmanbey sokak Küçük evler No. 5, İstanbul; 31— Âdile, Fındıklı Setüstü sıra evler No. 2, İstanbul; 32— Firdevs, Beşiktaş Posta caddesi No. 22, İstanbul; 33— Yılmaz, İstanbul 23 üncü İlkokul sınıf 3 No. 15, İstanbul; 34— Hikmet, Soğuksu mahallesi Alibey Ap. No. 82, Zonguldak; 35— Mustafa, Sinema karşısında Beton İşevi sahibi Hüseyin elile, Trabzon.

Doğru çözenler bu kadardır.

Bilmece

8 harfli felâkete uğramış şehirlerden birinin ismiyim. 2, 4, 3, 1 inci harflerim Anadoluda bir şehir ismi. 1, 6, 3, 4, 5, 1 inci harflerim yine bir şehir ismi. 1, 2 inci harflerim vatan koruyucusu. 6, 7, 8 inci harflerim onsuz yaşanmaz.

Doğru çözenlere çeşitli kitaplar armağan edilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 32 inci Bilmece işyarlığı — Posta Kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

TARZAN

(Baş tarafı 8 inci sahifede)

Dışarıda ziyafet hazırlıkları başlamıştı. Ortada da büyük bir ateş yakmışlar, çevresine dizilerek oynayıp sıçramıya, bağırışıp çağırışmıya koyulmuşlardı. Esteban bunları duydukça son dakikaların yaklaştığını anlıyor ve soğuk terler döküyordu.

Obebe, ateşte kızartıp yiyeceği bu yeni avı düşünerek ağzı sulanırken birdenbire bir çığlık işitti. Kendisi başta olmak üzere, bütün köylüler çığlığın geldiği yana koşuştular ve meseleyi anladılar:

Sudan çıkan bir timsah, kıyıda oturan ve Estebanın geldiğini ilk gören kadını yakalamış ve yutmuştu.

Sihirbaz bunu görünce, reise döndü:

— Ben sana demedim mi? dedi. Yakaladığımız adam ırmağın perisidir ve onu yemiye karar verdiğimiz için ırmak bizi cezalandırmıya başladı. Varan gelen bir! Bakalım başımıza daha ne felâketler gelecek!

Asılsız inanışlara pek bağlı olan yamyamlar, sihirbazın söylediklerini dikkatle dinlemişler ve bir ona, bir reislerine bakmıya başlamışlardı. Hepsi korkuyor, içinden «ne olur! Reis yakaladığımız ırmak perisini serbest bıraksa» diye dua ediyorlardı.

Obebe'nin de içine bir korku girmişti. Fakat söylediğinden dönmek istemiyordu. Sihirbaza dönerek:

— Yakaladığımız sahiden ırmak perisi mi, yoksa Tarzan mı, bunu anlamak kolay, dedi. Eğer sahiden, senin dediğin gibi, ırmak perisi ise hiç ölmez. Tarzansa bir gün gelir ölür. Biz de onu öldürdükten sonra yeriz. Onun için, şimdi yapacağımız şey, avımızı kulübede günlerce ve aylarca saklamaktır.

Sihirbaz:

— Peki, diye boynunu büktü. Nasıl istersen öyle yap. Benden günah gitti.

Böylece, dünyanın en zengin elmas koleksiyonuna sahip bulunan Esteban hazretleri, Afrika ortasında bir yamyam köyünde, hayatının sonuna kadar esir olarak yaşamıya mahkûm edilmiş bulunuyordu...

O arada günlerini doldururken ortağı olan yerli reis Ovaza gitmiş, beraber sakladıkları yerden altınları almış, artık kendisini Afrikanın en zengin kıralı gibi görüyordu. Adamlarını yanına alarak batıya doğru yola çıkmıştı.

(Arkası var)

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
Ömer Lûtfi TARHAN

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
DEMEK DOKTOR FAUST'U KANDIRDIN HA? PEKALÂ, ŞİMDİ İŞE BAŞLIYORUM.
NE EMREDİYORSAN SÖYLE, YAPAYIM USTA!
İLK ÖNCE SEN ŞU İHTİYAR DOSTUM İÇİN GENÇLİK İLACI YAP BAKALIM.
MEFİSTOFELES'İN MAGARAYA GELDİGİNİ HABER ALINCA ORMANDAKİ BÜTÜN CİNLER, PERİLER, DEVLER CÜCELER ORAYA AKIN ETMEYE BAŞLADILAR. HEPSİ ONU GÖRMEK İÇİN VE GENÇLİK İLACININ HAZIRLANIŞINDA BULUNMAK İSTEYORLARDI.
ARKASI VAR.